

6189 Enefte Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 6190

ser man helt gjennem, at han holder det fast for at gaa imod Folkethinget. Det staar 3—4 Steder i denne Skrivelse; det er for at modvirke Lødentser i Folkethinget, det er for at modvirke, at dette Thing skal faae en trykkende Indflydelse overfor det andet Thing, naar der bliver Spørgsmaal om en Revision af Lønningslovene. Delt igjennem ser man, at det er saa langt fra, at han betragter det som en Imødekommen, naar han staar i Landstinget, at han siger, at det er stillet for at trykke os herovre. Naar han saa kommer herind, siger han, at det er slet for at komme os imøde. Ja, det er en forunderlig Imødekommen. Og saa siger den meget ærede Conseilspræsident, at han dog havde ventet — uagtet han selv siger, at det er en Krigserklæring mod os — Ordene er det ikke, men det er for at trykke os her ned —, at naar man tog en saadan Beregning, den da vilde have Udfigt til at vinde Bisfald i det andet Thing. Jeg kom til at smile hos mig selv, da jeg hørte det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) mene, at, da jeg havde bebreidet Ministeriet, at det havde slaaet Sædprincippet ihjel i vore Lønningslove, skulde jeg være tilfreds med, at det nu var kommet her. Nei, Sagen her er dog den, at det, der her er kommen, ikke har Andet tilfælles med Sædprincippet i Lønningslovene end Ordlyden; Sjælen er borte af det, det er den tomme Ordlyd, der er beholdt. Hvad var Princippet i vor Sædberegning ved Lønningslovene? Det var ikke det, at man tog Sædberegningen for et enkelt Aar, efter at man kjendte Kapitelstarten, og gjennem en saadan Sædberegning søgte nøiere at faae det Facit ud, som man i Forveien vidste, at man vilde have; men vi satte Sædprincippet ind i vore Lønningsbestemmelser for i en Række af Aar forud at kunne bevirke, at Lønningerne bleve forholdsvis høiere, naar vi havde høiere Priser, og igjen dalede, naar Priserne dalede. Det var altsaa en Beregning for Fremtiden; men her kommer man for et enkelt Aar og siger: Vi ville beregne efter den Kapitelstart, vi kjende, Jeg holder da med det ærede Medlem af Landstinget, som sagde: Hvorfor saa ikke tage disse Regler og sætte dem ind i Loven istedetfor at henvisse til en gammel Lov, som den ærede Conseilspræsident jo ikke vil indrømme er død. Men han har selv — og vi maa erindre, at det er den ærede Minister selv, der har gjort det — fuldstændig amputeret dette Princip, han har slaaet Arme og Ben af det, det lever endnu en lille bitte Smule, Hjertet slaar hjst og her, men

det er en Banskabning, en Krøbling, og det er den ærede Minister, som selv har amputeret det og nu vil have, at det skal leve op igjen. Og han tror, at dette kunde virke til, at man tog Forslaget herovre! Det er virkelig en mærkelig Opfattelse, den ærede Minister har. Jeg siger derfor, at den hele Stilling er saa langt fra at være imødekommende fra Ministeriets Side, at den er det Modsatte. Det vilde jo dog være mærkværdigt, naar den ærede Minister staar og siger til det andet Thing: Dette Forslag er stillet, for at vi derved kunne modvirke Folkethingets Lødentser, for at vi derigjennem kunne forhindre, at Folkethinget faar en trykkende Indflydelse, naar vi skulle forhandle Lønningslovene, at saa vi, naar han kommer herind, skulde sige: Mange Tak, Hr. Minister, det er meget imødekommende, og saa skulde sige Ja til det. Nei, saaledes gaar det ikke. Man kan ikke have to Ansigter, hvoraf man vender det ene til i Landstinget og det andet til i Folkethinget; det kan ikke gaa an. Men Sagen er jo her en anden. Dersom den blot stod om en Uenighed mellem Regjering, Landstinget og Folkethinget om dette Lønningsstillæg og de andre Spørgsmaal, som jeg ikke behøver at nævne, antager jeg ikke, at denne Forening af den større Del af Thingets Medlemmer vilde være kommen tilstede. Men der staar noget ganske Andet og meget Mere bagved. En vis Del af vor Presse har i et Par Aar eller tre talt om provisoriske Finantslove som Noget, der kunde gives, som Noget, der laa i Luften, og som man maatte anvende, naar man ikke bødte sig for vedkommende Regjering; man har ogsaa hørt mundtlig fra Folk, som stode Regjeringen temmelig nær, at noget Saadant kunde ventes. Der har været Leiligheder — jeg forlanger naturligvis ikke, at Regjeringen skal komme og berigtige, hvad der staar i Bladene — her i Salen, hvor det ganske naturligt kunde falde saa, at Regjeringen bestemt havde fralagt sig enhver Tanke om Sligt; men dette er ikke slet. Efterhaanden har Ministeriet udtalt sig saaledes, at de Allerfleste ere komne til at tro, at det virkelig er Ministeriets Mening at ville give en provisorisk Finantslov. Jeg siger, at jeg ikke tror det, men jeg siger, at et Ministerium, som lader dette staa tvivlsomt, som ikke bestemt fralægger sig det, med det Samme har mistet min Tillid, enten det gjør det eller ikke, naar det lader det staa hen og kommer med saa tvivlsomme og taagebe Udtalelser, som den ærede Conseilspræsident er kommen med i disse Dage. Som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste